

DE DRIE BROEDERS.

ER was eens een man, die drie zonen had, maar verder had hij niets dan het huis waarin hij woonde. Wie van zijn zoons zou dat huis moeten erven, als hij doodging? Hij hield van de eene evenveel als van de andere, en hij wist niet hoe hij dit het rechtvaardigste zou moeten beschikken, zonder een van zijn zoons onrecht te doen. Had hij het huis kunnen verkoopen, dan had hij de opbrengst van de verkoop onder zijn zoons kunnen verdeelen; maar dat kon hij niet over zijn hart verkrijgen, want zoolang men zich herinneren kon, hadden zijn voorouders in dat huis gewoond. Eindelijk kreeg hij een goede inval, en zei tegen zijn zoons: „Gaan jullie de wijde wereld in en leert daar dan elk een vak; wie dan terugkomt en het beste meesterstuk maakt, die krijgt het huis.”

Dat vonden de zoons goed. De oudste wilde hoefsmid, de tweede barbier en de jongste schermmeester worden. Daarop spraken zij de tijd af, dat ze weer thuis zouden komen; toen zeiden ze hun vader en elkaar vaarwel en trokken erop uit.

Gelukkig vonden zij allen een knappe meester in hun vak, en ze deden goed hun best, zoodat ze weldra volleerd waren. De smid moest de paarden van de koning beslaan, en dacht: „nu kan 't niet missen of ik krijg het huis.” De barbier had tot klanten al de aanzienlijkste heeren van het land, en verbeeldde zich dat het huis wel aan hem moest komen. En de schermmeester kreeg vaak een duchtige houw, die hem erge pijn deed, maar hij beet zijn tanden op elkaar en liet zich niet afschrikken, want hij dacht: „als ik bang ben voor een slag, dan krijg ik zeker het huis nooit.”

Toen nu de afgesproken tijd was aangebroken, kwamen de drie broers weer bij hun vader terug; ze waren allen heel verlangend om hun kunst te toonen, maar ze wisten niet bij welke gelegenheid

Scheerde de haren weg

ze dat het beste zouden kunnen doen. Zoo zaten ze er samen over te praten, toen plotseling een haas over het veld kwam aanrennen.

„Ha!” zei de barbier, „die komt alsof hij geroepen was.” Hij nam vlug zijn scheerbekken en zijn zeep, maakte flink wat schuim totdat de haas dichtbij kwam, en toen zeepte hij hem in volle ren in, scheerde de haren weg die te veel waren, en liet hem wegllopen met een fijn snorrebaardje, zonder de haas te snijden of pijn te doen. En toen de haas bij vrouw en kinderen kwam, zeiden ze: „Wel, vader haas, wat zie jij er op zijn Zondags uit: wie heeft jou zoo knap gescho-ren?”

„Dat bevalt me,” zei de vader. „Als de anderen niet erg hun best doen, zal jij het huis wel krijgen.”

Kort daarna kwam een heer in een wagen in flinke draf voorbij gereden. „Nu zal je zien, vader, wat ik kan,” zei de hoef-smid. Hij sprong de wagen achterna, rukte het dravende paard de vier hoefijzers af en sloeg hem in volle draf ook weer vier nieuwe ijzers aan de hoeven. En toen de heer thuis kwam, zei de stalknecht: „Wel, heer, waar hebt u onderweg het paard laten beslaan? Het heeft nog nooit zulke fijne ijzers onder gehad.”

„Jij bent een flinke vent,” zei de vader in bewondering. „Je doet het al even kranig als je broer, ik weet waarlijk niet aan wie van jullie ik het huis moet geven.”

Toen zei de derde: „Vader, laat mij ook eens toonen wat ik kan.” Het begon juist te regenen. Vlug trok hij zijn degen uit de scheede en zwaaide die zoo bliksemsnel over zijn hoofd heen en weer, dat er geen druppel op zijn hoofd viel. Het begon harder te regenen, eindelijk was het zoo'n stortbui alsof het water met bakken uit de hemel viel, maar de schermmeester zwaaide steeds sneller met zijn degen en bleef zoo droog alsof hij een dak boven zijn hoofd had.

Zijn vader, die dat zag, was zoo verbaasd over dit kunststuk, dat hij zeide: „jij hebt het beste meesterwerk volbracht, het huis is van jou.”

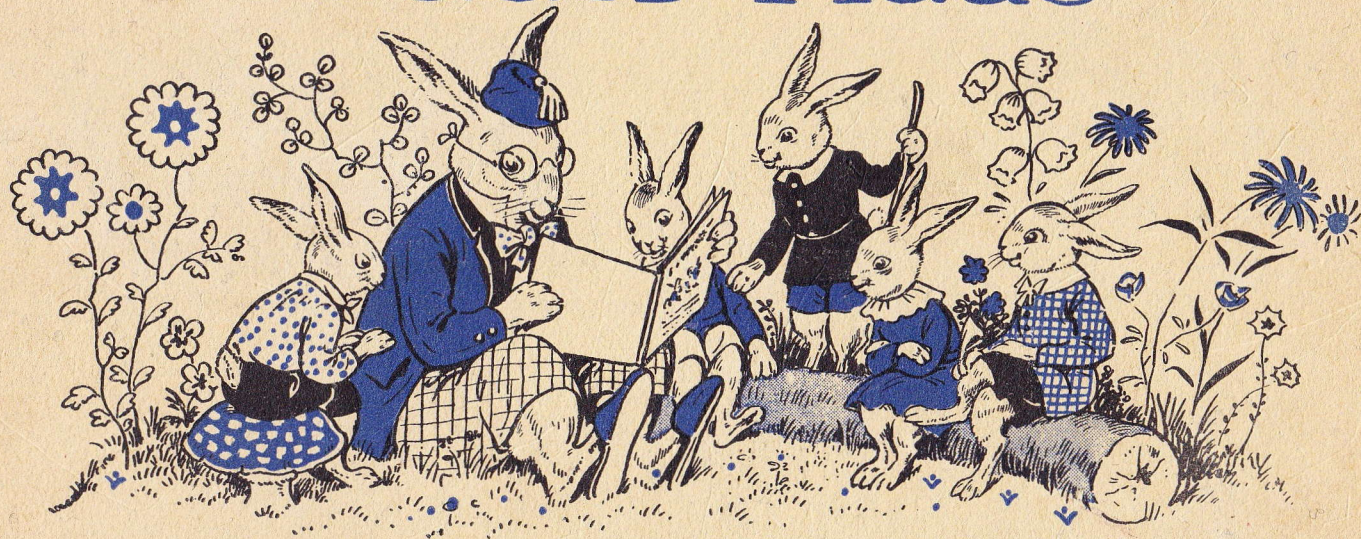
De beide andere broers waren het met die beslissing eens en stemden er volgens de afspraak in toe, dat het huis aan de jongste broer zou toebehooren. Maar omdat de broers veel van elkaar hielden, bleven ze alle drie in het huis wonen en oefenden ieder daarin zijn handwerk uit, en omdat ze allen zoo bekwaam in hun vak waren, verdienden ze veel geld. Ze bleven vergenoegd samen wonen tot op hun oude dag, en toen eindelijk een van hen ziek werd en stierf, hadden

Zwaaide steeds sneller met zijn degen

de anderen er zoo'n verdriet over, dat ze ook ziek werden en spoedig stierven.
En omdat ze zoo knap geweest waren en zooveel van elkaar gehouden hadden, werden ze alle drie
te zamen in één graf begraven.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN
VIERDE BOEKJE
UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.
— — — HAARLEM — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

VIERDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT